

Sygn. akt XV Ca 494/15

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Wysocki (spr.)

Sędziowie: SSO Arleta Lewandowska

SSO Maciej Agaciński

Protokolant: prot.sąd. Justyna Małek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa małoletniej N. K. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego M. K.

przeciwko L. K.

o alimenty

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 16 stycznia 2015 r.

sygn. akt IV RC 707/14

oddala apelację co do świadczeń alimentacyjnych za okres do 1 marca 2015 r.

SSO Arleta Lewandowska SSO Michał Wysocki SSO Maciej Agaciński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015r. (sygn. IV RC 707/14) Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie z powództwa małoletniej N. K. działającej przez matkę M. K. przeciwko L. K. o alimenty, zasądził od pozwanego na rzecz małoletniej powódki alimenty w kwocie po 900zł miesięcznie poczynając od dnia 3 września 2014r., płatne z góry do dnia dziesiątego każdego miesiąca do rąk matki małoletniej M. K., wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat (pkt 1); kosztami sądowymi obciążył pozwanego, tj. w zakresie opłaty od pozwu w kwocie 540zł, od uiszczenia której strona powodowa była ustawowo zwolniona i z tego tytułu nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu kwotę 540zł (pkt 2); a także wyrokowi w pkt. 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 3).

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia N. K. urodziła się dnia (...) i pochodzi ze związku małżeńskiego M. K. z pozwanym L. K..

Do końca czerwca 2014r. małżonkowie i ich córka mieszkali razem w L.. Z początkiem lipca po jednej z klótni pozwany opuścił mieszkanie i od tamtego czasu mieszka wraz ze swoją matką w jej niewielkim mieszkaniu w P..

Matka powódki M. K. ma 43 lata, posiada wykształcenie średnie techniczne (...). Od 2011r. prowadziła własną działalność gospodarczą, która polegała na prowadzeniu sklepu z odzieżą używaną. Z tego tytułu zarabiała średniomiesięcznie ok. 3.000zł brutto. Działalność tą zawiesiła w sierpniu 2014r. i od tamtego czasu jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna, ma mieć przyznany zasiłek dla bezrobotnych począwszy od grudnia 2014r. Działalność gospodarczą M. K. - prowadzenie sklepu z odzieżą używaną - przejęła jej matka. Obecnie M. K. pomaga matce w prowadzeniu działalności, nie otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenia. Natomiast matka powódki utrzymuje się z pomocy rodziny, w szczególności matki, która przekazuje jej pieniądze i żywność.

Od momentu wyprowadzenia się z domu pozwany przekazywał żonie co miesiąc kwotę 500zł. Z kwoty tej M. K. opłacała polisę ubezpieczeniową męża (44zł), telefon komórkowy córki i męża (odpowiednio 40zł i 80zł), a także połowę raty kredytu zaciągniętego przez małżonków w roku 2011r. na zakup samochodu i otwarcie sklepu. Drugą część tej raty, czyli 220zł, M. K. pokrywała z własnych środków. Z samochodu, który został zakupiony za powyższy kredyt korzysta obecnie pozwany.

Aktualnie pozwany nie przekazuje pieniędzy na spłatę kredytu (to jest od momentu udzielenia w tej sprawie zabezpieczenia alimentów), opłacenie polisy i telefonu, a jedynie przekazuje kwotę 900zł tytułem alimentów na małoletnią powódkę.

M. K. sama spłaca kredyt konsolidacyjny wzięty na zakup działalności gospodarczej i zakup samochodu kwota 440zł miesięcznie.

Małoletnia N. K. ma 15 lat. Uczęszcza do III klasy (...) (...) w L., jest dzieckiem generalnie zdrowym. Jej miesięczne koszty utrzymania wynoszą ok. 1.764zł. Na kwotę tą składa się połowa opłat za mieszkanie i media - 435zł oraz wydatki związane z zakupem żywności - 450zł, odzieży - 166zł, kosmetyków - 90zł, biletu (...) - 30zł, leków - 10zł, podręczników - 40zł ($500 : 12 = 40$), a także fryzjerem - 5zł, składkami klasowymi i na Komitet Rodzicielski - 10zł, rozrywką - 90zł, korepetycjami z matematyki i fizyki - 240zł, telefonem - 40zł i wakacjami oraz wycieczkami szkolnymi - 150zł.

Pozwany L. K. ma 44 lata. Z powodu problemów kardiologicznych jest osobą częściowo niezdolną do pracy i z tego tytułu pobiera rentę w wysokości 1.144zł miesięcznie. Oprócz tego od marca 2014r. pracuje na 1/2 etatu jako kierowca (posiada prawo jazdy kategorii B i C) zarabiając ok. 800zł netto. Pozwany spłaca kredyt zaciągnięty w (...) SA w sierpniu tego roku na kwotę 2.232zł celem wyremontowania samochodu R. (...) rocznik 2002, a częściowo na kaucję w razie wynajmu mieszkania oraz pożyczkę z Banku (...) SA na kwotę 3.419zł zaciągniętą w czerwcu tego roku na zakup opon do samochodu i częściowo spłatę długu. L. K. nadal mieszka razem z matką w P. na ul. (...) i partycypuje w kosztach utrzymania tego lokum kwotą w wysokości ok. 300zł miesięcznie. Obecnie pozwany opłaca swój telefon komórkowy, natomiast nie płaci za telefon córki. Pozwany na paliwo wydaje ok. 200zł miesięcznie. Pozwany płaci na bieżąco alimenty w kwocie 900zł miesięcznie zgodnie z postanowieniem zabezpieczającym.

Od sierpnia 2014r. pozwany zapraszał córkę do kina, kawiarni. W okresie od sierpnia 2014r. zakupił dla córki buty za kwotę 150zł, kurtkę za kwotę 180zł, bluzki. Nadto przekazał córce 100zł na wyprawkę do szkoły, oraz zakupił podręczniki za kwotę 70zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił przede wszystkim na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów urzędowych i prywatnych, jak również zeznań przedstawiciela ustawowego powódki M. K. oraz pozwanego L. K.. Sąd ten oparł się również na zasadach doświadczenia życiowego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy dokonał następujących rozważań prawnych:

Na wstępie, powołując się na treść przepisów art. 128 krip i art. 135 krip Sąd I instancji wskazał, że rozstrzygając w kwestii żądania pozwu, miał na względzie przede wszystkim dobro uprawnionej do alimentacji małoletniej N. K. oraz zakres obowiązku alimentacyjnego jej ojca - pozwanego L. K. w tym jego możliwości zarobkowe i majątkowe.

Zdaniem Sądu Rejonowego, obecnie usprawiedliwione potrzeby małoletniej oscylują w skali miesiąca wokół kwoty 1.750zł miesięcznie. Dokonując wyliczenia Sąd miał na uwadze wszystkie przedstawione i wykazane lub uprawdopodobnione co najmniej przez stronę powodową rodzaje potrzeb dziecka jak mieszkanie, szkoła, jedzenie, profilaktyka zdrowia, odzież, środki czystości i higieny, rozrywka i wakacje, uznając je w zakresie wymienionym w stanie faktycznym tym samym za usprawiedliwione z uwagi na wiek i właściwości małoletniej powódki. Wydatki te są wydatkami podstawowymi i w pełni usprawiedliwionymi wiekiem małoletniej córki stron, stanem jej zdrowia i rozwoju, a tym samym niezbędnymi dla prawidłowego dalszego rozwoju małoletniej i bieżącego życia. Ich zakres jest również uzasadniony w świetle zasad doświadczenia życiowego i zawodowego Sądu. Sąd Rejonowy uznał przy tym, że niektóre z pozycji wydatków na dziecko podawane przez matkę są zawyżone. Małoletnia N. nie rośnie już tak intensywnie, a skoro obecnie babcia prowadzi sklep z odzieżą używaną, to kwota 400zł miesięczne przeznaczana na ten cel nie jest zasadna. Ponadto jest wątpliwe by faktycznie kwoty takie były ponoszone w świetle sytuacji materialnej rodziny. Sąd uznał zatem, że usprawiedliwione potrzeby powódki jeśli idzie o odzież i obuwie zaspokoi kwota ok. 170zł miesięcznie. Mając na uwadze, że małoletnia nie choruje na nic przewlekłe, zatem koszt zakupu leków nie może przekraczać miesięcznie kwoty 10zł. Pozostałe wskazane przez matkę powódki koszty utrzymania były uzasadnione i nie budziły zastrzeżeń Sądu.

Zdaniem Sądu I instancji trzeba pamiętać, iż obowiązek alimentacyjny ciąży na obojgu rodzicach przy uwzględnieniu przepisu art. 135 § 2 krip. Zatem również M. K. powinna i ma możliwości przyczyniać się do finansowego utrzymania córki i nie byłoby usprawiedliwionym przerzucanie całego ciężaru pokrywania kosztów utrzymania dziecka na pozwanego. Podkreślenia wymaga, że matka powódki ma odpowiednie wykształcenie i doświadczenie zawodowe, które pozwala jej na podjęcie pracy. W szczególności prowadziła ona przynoszącą dochód działalność gospodarczą. Obecnie M. K. pomaga matce w prowadzeniu działalności gospodarczej, którą ta przejęła od córki. Zatem matka powódki mogłaby podjąć dodatkową pracę, aby uzyskiwać dochód, który pozwoli jej w odpowiedni sposób partycypować w kosztach utrzymania córki.

Zakres obowiązku alimentacyjnego zobowiązanego nie zależy od faktycznie uzyskiwanych dochodów, lecz od dochodów, jakie zobowiązany mógłby osiągnąć, wykorzystując swoje możliwości. Analizując natomiast sytuację życiową i zarobkową L.

K. Sąd I instancji uznał, że żądana przez powódkę renta alimentacyjna w wysokości 900zł miesięcznie odpowiada możliwościom płatniczym pozwanego. Mimo młodego wieku jest on osobą częściowo niezdolną do pracy, jednak mimo to podejmuje się zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy. Wobec tego w ocenie Sądu w pełni

wykorzystuje on swoje możliwości zarobkowe. Nie można oczekiwać bowiem od niego, przez wzgląd na problemy zdrowotne, by podejmował się pracy na pełen etat. Na okoliczność wysokości swoich dochodów pozwany przedstawił wiarygodne dokumenty wystawione przez uprawnione podmioty, z których wynika, że miesięcznie zarabia on ok. 2.000zł. Ponieważ L. K. nie złożył dowodów potwierdzających jego wydatki związane z wynajęciem pokoju, Sąd nie dał wiary jego twierdzeniom, że wynajął on pokój w pobliżu mieszkania swojej matki i przyjął, że mieszka on nadal ze swoją matką partycypując w kosztach utrzymania mieszkania kwotą 300zł. Do końca procesu pozwany nie podał kosztów swojego utrzymania, oprócz wydatków na telefon w kwocie 70zł i paliwo. Sąd za nieuprawdopodobnione uznał twierdzenia pozwanego o tym, że każdego miesiąca przeznacza kwotę ok. 500zł na paliwo. Co prawda dojeżdża on do pracy i oczywistym jest, że z tego tytułu ponosi wydatki, ale wysokość wskazanej przez niego kwoty jest całkowicie

nierealna. Zważywszy na odległość, którą pokonuje (40km), obecne ceny paliw i średnie spalanie samochodu osobowego należy przyjąć, że pozwany na codzienne dojazdy do pracy przeznacza miesięcznie nie więcej niż 250-300zł. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że w oparciu o doświadczenie życiowe całość miesięcznych kosztów utrzymania pozwanego nie przekracza kwoty 1.100zł.

W ocenie Sądu Rejonowego zobowiązania pozwanego, a w szczególności konieczność spłaty kredytu, nie mogą wpływać na wysokość renty alimentacyjnej zasądzonej od pozwanego. Po pierwsze, kredyt w (...) zaciągnięty został w sierpniu, a więc już po

wyprowadzeniu się pozwanego ze wspólnego mieszkania. Środki pozyskane w ten sposób zostały zatem przeznaczone w całości na zaspokojenie wyłącznie jego potrzeb, natomiast nie zostały przeznaczone na zaspokojenie jego bieżących potrzeb. Oczywistym jest natomiast, że jeżeli nie wszystkie podstawowe potrzeby dziecka są zaspakajane, to na ten właśnie cel powinny zostać przeznaczone dodatkowe środki pieniężne, którymi dysponują rodzice.

Ponadto, fakt, że pozwany zaciągnął aż dwa zobowiązania w komercyjnych bankach świadczy o tym, że jego zdolność kredytowa jest wysoka, a on sam uznał, że jego sytuacja materialna pozwoli mu na spłatę tych zobowiązań.

W rezultacie przy uwzględnieniu uzasadnionych kosztów życiowych pozwanego Sąd ten uznał, że przy dochodach pozwanego (ok. 2.000zł) bez wątpienia stać go na płacenie alimentów w wysokości 900zł miesięcznie, co stanowi ok. 50% kosztów utrzymania powódki. Należy zauważyć, że pozwany ma na utrzymaniu tylko małoletnią powódkę, a obowiązek alimentacyjny ma pierwszeństwo przed innymi rodzajami wydatkami pozwanego.

Sąd Rejonowy zasądził alimenty od dnia złożenia pozwu (3 września 2014r.) mając na uwadze, że pozwany w swoim oświadczeniu generalnie uznał powództwo, jedynie zakwestionował wysokość żądanej renty alimentacyjnej, dlatego też w świetle treści art. 213 § 2 kpc orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc Sąd I instancji nadał wyrokowi w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności. O nadaniu klauzuli wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 1082 kpc.

Z kolei o kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany L. K., który zaskarżył je w części, tj. co do pkt. 1 w zakresie, w jakim Sąd zasądził od pozwanego alimenty ponad kwotę 500zł miesięcznie oraz co do pkt. 2 w zakresie, w jakim Sąd obciążył pozwanego kosztami sądowymi ponad kwotę 300zł.

Sądowi I instancji w/w zarzucił:

- a) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym przyjęciu, że łączna kwota wydatków ponoszonych przez pozwanego na utrzymanie nie przekracza 1.100zł miesięcznie, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w toku sprawy wynika, że pozwany przeznacza na swoje utrzymanie kwotę co najmniej 1.826zł miesięcznie;
- b) naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnej odmowie dania wiary twierdzeniom pozwanego w zakresie wynajęcia przez niego pokoju, w sytuacji, gdy pozwany przedstawił umowę, z której wynika, że pokój taki wynajął, wpłacił kaucję w wysokości 500zł oraz uiścił kwotę jednomiesięcznego czynszu, również w wysokości 500zł;
- c) sprzeczność ustaleń z materiałem dowodowym zebrany w toku sprawy polegającą na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd, że pozwany nie jest obciążony wydatkami z tytułu najmu pokoju, podczas gdy z zeznań matki małoletniej powódki wynika, że pozwany wyprowadził się z ich wspólnego miejsca zamieszkania na początku lipca 2014r. i zamieszkał ze swoją przeszło 80-letnią matką zajmującą lokal o pow. 28,98m², a sam pozwany przedstawił umowę najmu, potwierdzającą fakt wynajęcia przez niego pokoju oraz opłacenia czynszu i kaucji,
- d) naruszenie art. 135 § 1 kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na

nieuwzględnieniu przy określaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych, do których zobowiązany jest pozwany, jego zarobkowych i majątkowych możliwości, a w szczególności faktu, że łączna kwota wydatków ponoszonych przez pozwanego miesięcznie wynosi co najmniej 1.826zł a nie, tak jak przyjął Sąd Rejonowy, nie więcej jak 1.100zł.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie pozwu w zakresie alimentów w części przekraczającej kwotę 500zł miesięcznie oraz obniżenie kwoty kosztów sądowych, do których zapłaty jest zobowiązany pozwany z 540zł do 300zł, a nadto zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego, małoletnia powódka działająca przez matkę wniosła o jej oddalenie jako bezzasadną.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że z uwagi na fakt wszczęcia postępowania o rozwód pomiędzy matką powódki M. K., a pozwanym L. K. (sygn. I C (...)) Sądu Okręgowego w (...) w dniu 2 marca 2015r., a także treść przepisu art. 445 § 2 kpc, Sąd II instancji zawiesił postępowanie co do świadczeń alimentacyjnych za okres od dnia złożenia pozwu w sprawie o rozwód (postanowienie z dnia 8 września 2015r. – k.270). Tym samym przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego, było jedynie żądanie zasądzenia alimentów za okres do dnia 1 marca 2015r.

Przechodząc do oceny prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, w części kwestionowanej w apelacji pozwanego (co do kwoty alimentów ponad kwotę 500zł miesięcznie), zdaniem Sądu Okręgowego uznać należy, że mimo pewnych uchybień w zakresie ustaleń faktycznych, rozstrzygnięcie Sądu I instancji odpowiada prawu i jako takie zasługuje na aprobatę.

Jak wynika z treści art. 135 § 1 krio, zakres świadczeń alimentacyjnych zależy z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, a z drugiej od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pozwany w swojej apelacji nie kwestionował ustaleń Sądu Rejonowego co do wysokości usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki, które zostały określone na poziomie ok. 1.750zł miesięcznie. Także Sąd II instancji nie znalazł żadnych podstaw do podważania tych ustaleń we wskazanym zakresie. Kwestią sporną, wymagającą rozważenia przez Sąd Odwoławczy było zatem jedynie to, czy możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego, przy uwzględnieniu wysokości jego usprawiedliwionych wydatków, pozwalają na uiszczanie renty alimentacyjnej w wysokości 900zł miesięcznie. Zdaniem Sądu Okręgowego, zgodzić należy się z pozwanym co do tego, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił wysokość jego usprawiedliwionych wydatków w zakresie ponoszenia kosztów mieszkaniowych. W toku postępowania I instancyjnego pozwany podnosił, że z tego tytułu ponosi koszty w wysokości 500zł miesięcznie, gdyż został zmuszony do wynajęcia pokoju właśnie za taką kwotę. Przyjąć należy, że przedłożona przez pozwanego kserokopia umowy najmu (k. 189) oraz jego zeznania, pozwalały na ustalenie, że takie koszty ponosi. Zwrócić należy uwagę, że pozwany wyprowadził się ze wspólnie zajmowanego mieszkania, zatem oczywistym jest, że musiał w jakiś sposób zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe, np. wynajmując pokój lub mieszkanie (kawalerkę). Nie sposób wymagać również od niego, żeby cały czas zamieszkiwał wraz z matką w lokalu o pow. niecałych 30m². W konsekwencji zatem zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji niezasadnie zaniżył wydatki pozwanego z tego tytułu, co miało wpływ na ustalenie wysokości jego usprawiedliwionych wydatków. W tym miejscu wskazać należy, że nie ma racji pozwany twierdząc, iż Sąd błędnie ustalił jego wydatki na paliwo (koszty dojazdu do pracy). Analiza przeprowadzona w tym zakresie przez Sąd I instancji jest trafna i Sąd II instancji ją w pełni podziela. Podkreślenia wymaga, że pozwany w toku sprawy nie wykazał jakoby z tego tytułu ponosił koszty w wysokości 500zł miesięcznie. Za niewystarczające bowiem uznać należy przedłożenie przez niego jedynie kserokopii paragonów fiskalnych na zakup paliwa, a także twierdzenia o tym, że w związku z korkami na drogach spalanie w jego samochodzie jest większe. Sąd Rejonowy trafnie uznał, że kwota 300zł miesięcznie jest w tym wypadku wystarczająca. Przy założeniu, że pozwany ponosi miesięczne wydatki na mieszkanie w wysokości 500zł, na paliwo 300zł, na telefon 70zł, a także tytułem wyżywienia, zakupu odzieży czy środków

czystości, niewątpliwie jego wydatki przekraczają kwotę 1.100zł miesięcznie. Mając na uwadze wysokość ujawnionych dochodów pozwanego (łącznie ok. 2.000zł), a także wysokość wskazanych wydatków uznać należałoby, że jego dochody nie pozwalałyby na uiszczanie przez niego na rzecz córki alimentów w kwocie 900zł miesięcznie. Zdaniem Sądu Okręgowego, wskazane powyżej uchybienie Sądu Rejonowego, pozostaje jednak bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zwrócić trzeba bowiem uwagę, że już w toku postępowania apelacyjnego, pozwany przedłożył Sądowi umowę najmu lokalu mieszkalnego z dnia 1 marca 2015r. (k. 236), z której wynika, że wynajął trzypokojowe mieszkanie o pow. 66,56m² z czynszem najmu w wysokości 1.100zł miesięcznie + opłaty eksploatacyjne. Powyższe pozwala na przyjęcie, że rzeczywiste dochody pozwanego, uzyskiwane tytułem świadczenia pracy, są wyższe niż te wynikające z zaświadczenia o zarobkach. Skoro pozwanego stać na wynajęcie tak dużego lokalu mieszkalnego za w/w kwotę, to uznać należy, że zarabia on więcej niż deklarował w toku procesu. (a w żaden sposób motywów takiego swojego działania nie wyjaśnił nie stawiając się na rozprawę apelacyjną) Potwierdzeniem tego mogą być twierdzenia i zeznania matki małoletniej powódki – M. K., która wskazywała, że w czasie gdy mieszkali razem pozwany zarabiał ok. 2.200zł miesięcznie, gdyż takie kwoty przynosił do domu. Warto przy tym zwrócić uwagę na fakt, iż wysokość deklarowanych w apelacji wydatków pozwanego (1.826zł) łącznie z niekwestionowaną wysokością alimentów (500zł) również przekracza wysokość ujawnionych dochodów (2.000zł), co także potwierdza fakt uzyskiwania większych rzeczywistych dochodów. Zakładając zatem, że dochody pozwanego są wyższe niż te które ustalił Sąd I instancji, nawet przy przyjęciu iż jego wydatki są wyższe niż 1.100zł miesięcznie, w ocenie Sądu II instancji jego sytuacja majątkowa i możliwości zarobkowe pozwalają nałożenie na rzecz małoletniej N. kwoty 900zł miesięcznie. Jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, kwota ta stanowi ok. 50% kosztów utrzymania powódki i nie obciąża pozwanego ponad miarę, mając na uwadze treść art. 135 § 1 i 2 krip.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację pozwanego co do świadczeń alimentacyjnych za okres do 1 marca 2015r.

SSO Arleta Lewandowska SSO Michał Wysocki SSO Maciej Agaciński